

Heti biztató üzenetek 3.20. Hittel visszatérni

„Elindultak tehát Júda és Benjámin családfői meg a papok és a lévíták. Mindnyájuk lelkét arra indította az Isten, hogy menjenek el, és építsék fel az Úr házát Jeruzsálemben.” (Ezsdrás 1,5)

Elindultak Júda, Benjámin családfői a papokkal és a lévítákkal. Júda, Benjámin és a Léviták. Ők a túlélők. Nem fizikai, hanem lelki értelemben. Identitásuk tekintetében. Őket nem ragadta el a birodalmi lét. Ők nem vesztették el vonzalmukat az Atyák földje iránt és komolyan vették Isten ígérését, mely világossá tette, hogy haza fognak térni az *Erecre, az Ígéret Földjére*. Komolyan vették, hogy kik ők: hogy ők Isten népe, ők a választottak, Ábrahám és Izsák és Jákób fiai. Nekik adott törvényt Mózes a pusztában, őket vezette hajdanán maroknyi csapattal győzelemre Gedeon, az ő hőjük volt a nagy erejű Sámson, Dávid király vezetésével ők legyőzték a legyőzhetetlenek hitt filiszteusokat és valaha állt egy népek csodálatát kiváltó templomuk Jeruzsálemben, Salamon temploma. Énekelték a zsoltárokat, tanították a törvény ígét és a próféták szavát. És várták a szabadulást.

Eljött a szabadulás ideje. Ők bátrak voltak és nem féltek. Nem tudhatták, mi vár rájuk, de abban biztosak lehettek, hogy a tejjel-mézzel folyó földön most felégetett városok állnak, néhány falu lakói művelik a földeket, de sehol sincs már régi fénye a valaha oly lenyűgöző Jeruzsálemnek. Falait lerombolták, a várost feldúlták, templomát kifosztották és lerombolták. Az emlékekben minden sokkal szebb, a valóság pedig szorongatóan félelmetes.

És akkor a romantika mellé tegyük oda a valóságot! Miből fogunk élni? Itt beilleszkedtünk, üzleteink vannak és hát vannak vegyes házasságok. Velük mi lesz. Ha jönni is akarnak velünk, mi vár itt rájuk, a mi hitünk, mi kultúránk, mi törvényeink világában, abban a világban, ahol tudjuk, hogy népünk tragédiáját azon hamis istenek bálványozása okozta, akik nélkül a házastársunk el sem tudja képzelni az életét!

Hova indultak el Júda és Benjámin családfői, a papok, a lévíták? Furcsa, de egy ismerős ismeretlenbe. Rengeteget tudtak róla, de többségük nem tudhatta, hogy szebb, avagy hitványabb lesz az, amit ott találnak. Ezek az ismerős ismeretlenek nagyon nehezek. A legendával kevert valóságok. Van egy képem arról, ami igazán szép is lehet, de nem tudom, valójában milyen! Próbálok a valóság talaján megmaradni és nem álmodozni. Illetve a valóság talaján állva is próbálok újra meg újra megtanulni álmodni, álmodozni.

Akkor megy talán ez igazán jól nekünk, ha nem álmokban és valóságban gondolkodunk, hanem Isten akaratában. Isten akarata pedig a hazatérés, újjáépítés, megmaradás. Ami valóra vált álom és meghaladott realitás. A realitás ugyanis a lassú felmorzsolódás lett volna Júda népének. Isten akarata viszont a megmaradás volt, és Isten népe megmaradt. Sőt, nem csak megmaradt, hanem haza is tért, s kapott erőt ahhoz, hogy újjáépítse templomát. Círusz király még arról is rendelkezett, hogy az izraeliták szomszédai arannyal és ezüsttel és étellel támogassák a hazatérő népet! Ahogyan az egyiptomiak is segítették a kivonulás idején Izrael népét.

Az első kivonulás csodáját talán egy még nagyobb csoda követte. Arra a földre, melyet Ábrahámnak ígért az Úr. Csak hát közben történt egy törés Isten és népének kapcsolatában. Ezt a földet Isten népe elveszítette. De nem örökre! Az ítélet nem végleges volt és nem is megsemmisítő. Az átformálást szolgálta, a megújulásért adatott. Most, hogy itt van ez a néhány család, aki haza akar térni, aki kész ezért küzdeni, aki kész a nehézségeket is vállalni, Isten felindította Círusz királyt, hogy adja ki ediktumát és bocsássa el a népet, sőt a templom újjáépítéséről és annak birodalmi finanszírozásáról is rendelkezzen.

A kérdés csak az, hogy el merek-e indulni ezen az úton. Merek-e hazatérni. Van-e bennem reménység? Nyitott vagyok-e az újrakezdésre? Mert Isten újra akarja kezdeni velem. De ehhez én is kellek. El kell indulnom a biztosból a bizonytalanba. Isten mindig ezen a kényelmetlen ösvényen vezet bennünket: ettől keskeny ez az út és szoros az a kapu, mely az életre visz. Mindig készen kell állnom önmagam meghaladására, hogy Isten e készségen keresztül elvezethessen a csodák dimenziójába. Mert ez a bizonyos önmeghaladás már az Ő munkája, aki átvizsgálja a határaitom és megnyitja számomra megvalósult terveinek szédítő világát.